

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra SMAAFOLK (1880)

Citation: Schandorph, Sophus: "Uden Midtpunkt - Smaafolk. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Uden Midtpunkt - Smaafolk. - 1904*, 1904-05, s. 279. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph03ret1-shoot-idm140146206611952/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Uden Midtpunkt - Smaafolk. - 1904

lavet til hende, blev benyttet med større Forsigtighed end den forrige; thi den første Tid efter den forrige Katastrofe havde hendes Frue gjort den Kraftanstrengelse at gaa op og undersøge, om hun var i Seng Kl. 10. Frederikke var ganske rigtig i Seng, men en Time efter listede hun sig paaklædt ud af Porten. For-gæves søgte hun efter sin Kæreste, først i Tivoli, saa længe det var aabent, saa i Figaro og Sangerpavillonerne. Hun skrev ham til; intet Svar. Hun søgte ham et Par Søndage i hans Hjem; første Gang traf hun hans Moder, der var meget ordknap og kort for Hovedet og sagde, at hun ved Gud ikke vidste, hvor hendes Søn var; anden Gang strak Maler Grønlund et saa for-bitret Ansigt ud af Døren, at Frederikke fór tilbage som for en Hyæne, der var i Færd med at fare løs paa hende; hun fik et Par grove Skældsord slyngede ud paa Gaden efter sig. Saa længe Spændingen var over hende, holdt hun nogenlunde Modet oppe; hun lavede sig alle Slags Trøstegrunde om Intriger fra Forældrenes Side. Ihærdig spaserede hun i de nu tidt kolde og stormfulde Nætter frem og tilbage uden for Lokaler, hvorfra Sang, Dansemusik, raa Latter og Hvin lød ud til hende, medens Lysene dirrede i Vandpytterne paa Gader og Veje. Hun ventede, til der lukkedes, og Gæsterne gik ud — hun havde nu ikke Penge til at betale sin Entré — og hun begyndte omsider ogsaa at undse sig for at vise sin Figur i et for stærkt Lys. Tidt kom hun gennemblødt hjem, medens Vandet svappede i Støvlerne, og de falmende Blomster og Fjer sad uformelige klæbede til Hatten; men længe, meget længe holdtes hun oppe af Haabet om at være heldigere i sin Søgen næste Nat. Dagen døde hun hen eller førte en øjendommelig Krig med Fruen. Naar hendes Apathi blev overvunden af dennes evindelige Gnaveri og Skælden og slog over i nervøs Irritabilitet, saa skaffede denne sig Udbrud i, at hun med høj og skingrende Røst sang et broget Potpourri af Stumper af allehaande Sange, der gik lige fra Knejsviser som

København, Du er dejlig, naar bare man har
de fornødne Penge

til Nummere, som hun havde hørt Haandværkersangforeninger foredrage i Frederiksberg Have eller i Charlottenlund, og hvis Tekst hun ikke havde forstaaet, men gengav saaledes, som den havde lydt for hendes Øre i Frastand, f. Eks.: